

ЗУСТРІЧ

«За кілька хвилин ми запропонуємо вам гарячі й холодні напої...» Голос у мікрофоні обірвав її думки. Вона трішки зголодніла і їй про це нагадали. Через п'ять хвилин стюардеса вкочує у салон високого металевого возика, повільно рухаючись з ним уперед. Дарина висовує голову в прохід, зазираючи, що пропонують. Стюардес дві. Одна наливає пасажирам чай і каву. Друга подає маленькі пляшечки з водою, чипси, шоколадні батончики. Оплачуваний сервіс у євро або в гривнях.

Шарудять паперові обгортки. Але ніщо з літакового перекусу не викликає в Дарини апетиту. «Пирогів зі шкварками та смаженою цибулею і... горня козячого молока? — О, так!» — запитує себе і собі ж відповідає, ковтаючи слину. Чекати на такий-таку обід-вечерю залишилося вже зовсім недовго. Щонайбільше до завтра. Але це вже ніщо. А щоб заморити хробака голоду, намацує на колінах маленьку торбинку. Розщіпає замочок і, не зазираючи всередину, навгад витягує звідти три шоколадних яйця вполовину меншого розміру за перепелині. Розгортає позолотки і задоволено їсть.

Літак легко пливе по небу, розрізаючи металевими крилами блакитно-білосніжний простір. Дарина роздивляється в ілюмінатор небесні полонини, подекуди

схожі на вкриті сніговою периною підгір'я рідних Карпат.

Заколисана монотонним похитуванням металевого птаха, задрімала. Приснилися їй звивиста Виженка й бурхливий Черемош. Іде вона берегом знайомих з дитинства річок і очей не може відвести від стрімкої течії кришталево-прозорих вод. Вбирає зором і слухом краєвиди й шум Виженецьких водоспадів.

«За кілька хвилин наш літак перетне небесний простір України», — голос пілота миттєво висмикує її з видінь. Одразу ж забуває про сон. Батьківщина. Розхвилювалася. Очі зволожилися від надміру почуттів. Невідомо звідки виринає передчуття чогось важливого, що відбувалося без неї у житті її найрідніших. Аби тільки усі живі-здорові, а що відвикли одне від одного... якось дійдуть ладу. Якось? Мусять поладнати, повинні порозумітися, бо тільки думки про них і любов до них тримали і допомагали їй на чужій землі.

Літак пішов на зниження, повільно опускаючись поміж хмарами. Перед очима замерехтіли спершу зелені поля і схожі на вигини трикутного шоколадного торта гірські вершини. Згодом — дахівки багатоповерхівок, стрічки доріг. І ось літак вже торкнувся посадкової смуги й помчав у бік аеропорту. «Залишайтеся на місцях! Не розстібайте ременів безпеки і не вмикайте мобільних телефонів до повної зупинки...»

Коли сталевий птах спинився, пасажери миттєво зіскочили кожен зі свого місця. Жінки, чоловіки з дітьми щільно заповнили увесь салонний простір до виходу, поспішаючи на зустріч з рідними. Моблоді серед них майже немає — не більше п'яти осіб. Дарина помітила двох жінок свого віку, які прилетіли на Батьківщину в супроводі італійців. Один з них тримає на руках однорічного хлопчика. Задивляється на італійця з дитиною.

Першими прибулих на Батьківщину через власні щупальця перепускають працівники паспортного і митного контролю аеропорту. Перевірку паспорта проходить безпроблемно. Митний контроль змушує її добряче понервувати. Даринину валізу відставляють зі стрічки. Митник суворим голосом наказує пройти з ним у спеціальну кімнату. Далі вимагає відкрити валізу.

— Що то там у вас за коробка всередині? — запитує строго.

— Коломба... італійська паска..

— Паска, кажете... Витягуємо все і показуємо. Звідки я знаю, що ви везете. Кажете «паска», а може бути нео-податкована електротехніка. Або й наркотики.

Він знущається чи це таке персональне для неї «Ласка-во просимо в Україну!»? Жінка покійно виставляє на стіл вміст валізи. З-під власного вбрання і подарунків для рідних витягує скуплені по сконто¹ в супермаркеті спагетті, упаковку з кількох баночок тунця, сир *Grana Padano*, оливкову олію *extravergine*, дві пляшки червоного вина *Grignolino d'Asti*, упаковку з двох пачок кави *Lavazza Oro*, дві стограмові упаковки *prosciutto crudo*, коробку з коломбою, прозорі упакування із загорнутими в різноколірні позолотки маленькими шоколадними яйцями всередині.

— Так... Для кого везете? — доскіпується митник.

— Для власної сім'ї. І продукти, і подарунки, — відповідає щиро. З перевозом багажу їй боятися нічого — усе в нормі, дозволеній авіаперельотами. Добре, що її попередили, як із митниками розмовляти. — ...тут лише гостинці... додому.

Суворий працівник митного контролю, недбало попередивши на столі її речі, а далі допитує:

¹ *Sconto* — знижка (*итал.*).

— Валюту ввозите?

— Небагато...

— Небагато — це не відповідь. Складайте все назад і покажіть паспорт. Скільки були в Італії? — Вимогливо простягає руку до Дарини.

— Два роки... Трохи більше... — Жінка похапцем вкладає всередину документа стоеврову купюру. У голові пролітає думка: «Аби тільки на цьому й скінчилося». Передає митникові. Серце несамовито калатає в грудях, готове розірвати їх і вискочити звідти назовні. На чолі проступають холодні краплини поту.

Він недбало гортає сторінки паспорта, зауважує гроші, мовчки ховає їх у кишеню. Після недовгої паузи, що видалася їй нескінченною, митник повертає документ. Його губи розтягуються в усмішці.

— Вітаємо в Україні!

Хух! Пронесло! Дарина нечутно, полегшено зітхає, застібає валізу й виходить у хол аеропорту. Прибулих з нею жінок зустрічають чоловіки й діти. Марія, яка сиділа поруч у літаку, зі сльозами на очах стискає в обіймах шестирічного хлопчика. Отак виростають сини й доньки без материнської любові. Поруч із хлопчиком ніяково усміхається п'ятдесятирічний чоловік. Уже як і нерідний почувается. Марія зізналася Дарині: чотири роки з сім'єю не бачилася. З іншого боку обіймається з ріднею друга її сусідка по перельоту, шістдесятирічна Катерина. Катерину зустрічають донька з зятем і однорічною онукою у візочку. Дарина ковзає поглядом по головах людей, що товпляться довкруг неї, сподіваючись віднайти поміж ними рідне обличчя. Немає. Може, вона просто не бачить — тішить себе надією. А її можуть і не впізнати, бо ззовні змінилася. Модно вбрана: у червоний плащ, сині джинси, димчастого кольору мешти на зав'язку на товстій підшві. Волосся обстрижене, а для приховування сивини пофар-

боване у темно-каштанове, на голові — окуляри від сонця. І схудла кілограмів на п'ять, що на її й раніше не надто вгодованій фігурі добряче помітно. Особливо Даринина худоба відбилася на запалих щоках. Від схожості з нею колишньою хіба очі залишилися. Та й то тільки їхні колір і форма. У погляді на постійно поселилася тінь пережитого.

«Але ж і не дзвонить ніхто», — подумала. І сама себе одразу ж остудила: на італійський номер її не дзвонитимуть. Із маленької, перевишеної через плече торбинки дістає дорогий телефон. Конвертик із повідомленнями показує два непрочитаних. Здивовано відкриває. Італійський мобільний оператор *Wind* вітає в Україні й повідомляє про вартість дзвінків та есемес на території її Батьківщини. Ніби вона на це зважатиме! Скільки б не коштувало, дзвонитиме однаково. Її український номер через некористування давно недійсний. А італійський перед від'їздом на тридцять євро поповнила.

Набирає номер. Слухові перетинки розривають довгі й нудні, як завивання вітру в трубах, гудки. Слухає їх доки самі не обриваються. Набирає вдруге. Втретє. Те ж саме. У серце вповзає тривога — чи чого не сталося: не зустрічає, на дзвінки не відповідає. Неслухняними ногами прямує до виходу. Тоновані двері роз'їжджаються, випускаючи її назовні. Сонце яскраво б'є у вічі, пташиний щебет вітає Даринине прибуття на буковинську землю. Від аеропорту від'їздять автівки з прибулими, якими рідні везуть їх додому. Тягнучи за собою валізу, жінка неспішно йде до автобусної зупинки «Аеропорт». Не вистачає кількох кроків, аби встигнути на автобус, що поперед її очі від'їжджає до центру міста. Двадцять хвилин чекає наступного.

Дорогою до університетського гуртожитку, де на час навчання мешкає донька, роздивляється міські квартали